

B R E V E T

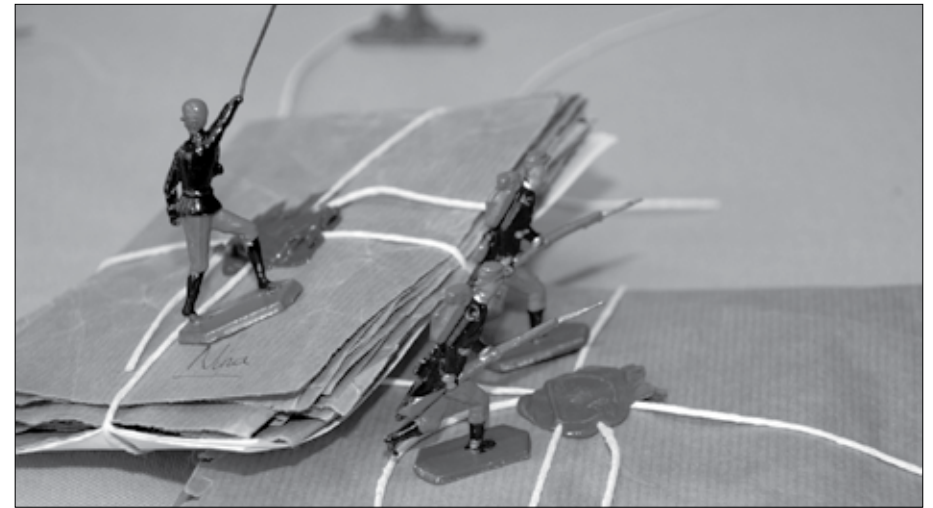
Av Marie Friis

9 A/B har i det siste hatt om 1. Verdenskrig. I den sammenheng skulle vi blant annet skrive et brev hjem. I brevet skulle vi forsøke å leve oss inn i og "late som" om vi opplevde krigen selv, og slik skildre og forklare miljøet og det som skjedde rundt oss. 1. Verdenskrig varte fra 1914-1918, og ble utkjempet mellom Tyskland og de allierte (blant andre Storbritannia og Frankrike). Da vi skulle skrive brevet skulle vi enten være lege, soldat, pasient eller sykepleier. Oppgavene ble fordelt tilfeldig ved terningkast, slik at vi ikke kunne velge det som passet oss best, men ble "tvunget" inn i en rolle. Hva tror dere jeg ble?

Kjære Jacques David

Forholdene her nede blir bare verre og verre. Flere skadde blir lagt inn, og færre friske drar trygt hjem. Jeg savner Paris, jeg savner den skinnende solen, de fargerike blomstene og den friske luften. Her er alt grått. Dødt og grått. Den alltid så blå franske himmelen er dekket av sorte skyer fra bombene. Det grønne gresset og de fargerike blomstene er trampet ned eller skutt bort. Og den friske luften er full av gasser og støv.

Det var ikke sånn det skulle være, Jacques. Jeg skulle dra ned her for å hjelpe mine landsmenn. Gjøre det jeg kunne for de tapre mennene som gav alt for fedrelandet vårt. Jeg skulle hjelpe de som forlatte sine familier for å kjempe i krigen. Men nå er alt håpet mitt borte. Hver gang en ny skadet soldat kommer inn de dørene synker håpet mitt enda mer. Jeg ser ikke lengre måter å gjøre dem friske på. Jeg ser måter jeg kan gjøre dens

siste minutter før døden så behagelig som mulig. Men det er også umulig, for de er så hardt skadd. De har kutt og kulehull over alt. De mangler bein og armer, og hoster nesten opp lungene sine på grunn av de dødelige gassene. Jeg kan ikke klandre dem for at håpet deres er mindre enn mitt. Jeg sitter bare og ser på fra sidelinjen. Sitter og ser på den uheldredelige smerten og opplever den ikke selv. Det er de som opplever det, og må tilbringe sine siste dager, timer eller minutter i en ødelagt by, som en gang så ut som Somme, uten sine kjære og sin familie. Og de få heldige personene som overlever skadene og smerten. De få soldatene som blir sendt hjem kommer alltid til å sitte igjen med mareritt. De kommer til, i hele sitt liv, sitte igjen med minner. Minner der din venn blir brutalt drept, eller redselen ved tanken at du har drept en person. At du har drept en annen sin sønn, far, mann eller kjæreste er en tanke jeg aldri hadde klart å leve med. Uansett hvor mange gale ting den personen hadde gjort. Men jeg må ta vare på det lille håpet jeg har igjen. Ha litt tro for min egen og deres skyld.

Jacques jeg savner deg så mye. Jeg mangler halve meg uten deg. Men de trenger troen min, slik at de kan føle at de har noe å leve for. Jacques du må be for oss. Be til Gud, be ham hjelpe oss og få slutt på denne krigen. For Jacques, vi trenger det så desperat.

Din, Marie David